

Mimořádná 1 2022

aneb

*... když je něco
mimo řád...*

Mimořádná 1

26.2. 2022

Mimořádná výprava? A hned takhle z kraje sezóny? Ano, je to velmi neobvyklé. Jistě, v minulosti se to už stalo. Ale tenkrát šlo o akce jízdní. Nyní se jedná o akci pěší. Pořád trvá to, že na výjezd není nejvhodnější počasí, a přestože jej objednávám na každou výpravu zvlášť, není jisté, že bude dodáno včas a v plné kvalitě. Na vině je měnící se podnebí. A proč vkládáme neplánovanou akci? Za to může pro změnu nečekaný úspěch minulé, také pěší, výpravy. A také to, že jízdní sezónu letos zahájíme až v dubnu. Takže po několika žádostech o opakování nejízdni akce vznikla myšlenka Mimořádné výpravy, pro letošek první.

V souladu s letošní náplní výprav, tedy návštěvy především zřícenin, trosek a ruin, jsem udělal trochu kombinaci se zvědavostí. Mám na mysli moji zvědavost. V zásadě jde o tohle:

Jezdím už nějaký ten pátek (i sobotu a pár nedělí) a do 100 km kolem Prahy už znám průjezdně kdejakou zaječí stezku. Ale je hodně míst, která vždy sloužila jako pouhý průjezdní bod, kde jsme nikdy nezastavili. Ne proto, že by byl nezajímavý, ale vesměs kvůli tomu, že se projíždělo směrem na trasu, nebo leží na návratové trase, kde není čas se zdržet. Takže to chce místo, kde je něco zajímavého, a kde se normálně nezastavuje. Při krátkém pohledu na mapu jich vidím velmi mnoho. Tak které místo? Chce to takové, které není letos na seznamu výprav a jejich tras, a zároveň takové, aby bylo nedostupné na odpolední vyjížďku. Ano i po takovémto zúžení jich je halda. Dobře, co směr? Kam letos rozhodně ani nezabloudíme? A mám to. Pojedeme do Benátek. Pro začátek těch nad Jizerou. Kousek od nich jsou Dražice, kde je zřícenina hradu a jeden velmi známý průmyslový podnik. Valná většina z nás jejich výrobky používáme, aniž si to uvědomujeme. Už Víte? Dig.

Mám podobné zkušenosti z Benátek jenže z jízdy autem. V 80. letech jsme tady odbočovali z dálnice při jízdě na chalupu a nikdy jsem se tady nestavovali. Tak mne potěšilo, že poznám tuto oblast, kterou jsme v minulosti 10 let jen projížděl. Sar.

V Benátkách samotných žila a působila velká osobnost v době vlády Rudolfa II. Taky už víte? Věnuje se jí Městské muzeum. A také jsem našel něco pro milovníky železnice. Zejména té staré a historické. Paráda, takže už vím kam. A teď jak a kudy.

Trochu mě zaskočilo, že do této oblasti nevedou koleje. I ostatní spojení je, no, problematické. Ano, jede sem autobus, ale v sobotu je to složitější. Praha Benátky jede, ale až kolem poledne. To úplně není ono. Dá se Praha Ml. Boleslav, Benátky - Ovčín. Tak to bude ono. No, a je to.

Sraz byl tentokrát na Černém Mostě, v metru u přední části zde končící soupravy vlaků metra. Jednak se tam určitě najdeme a jednak to není venku na povětrnosti. Čas - 8:40. Já sám se přibližuji jedním z vlaků a tu náhle telefon. Tak kdopak se ještě odhlašuje? Tedy po Ireně, Slávce, Andree a Kachnovi? Lenka? To snad ne! "Čau Lenko". "Čau. Tak jsem tady a nikoho zde". "Nevěš hlavu, už jedu. Čekáme ještě Standu a Jirku. Ostatní to odpískali. Za chvíli tam budu. Čau."

"... konečná stanice, prosíme, vystupte." Nechávám přede mnou vystoupit všechny ty chrty, kteří nutně musí ze dveří vystřelit jako první, a naopak se loudám, aby nástupiště, pokud možno, všichni opustili, abych měl přehled. Lavičky. A na jedné z nich Lenka. A z našich nikdo. Je tu několik viditelně čekajících lidí, kteří měli stejný nápad, jako já, sejít se v relativním teple, ale nikde ani náznak známé tváře. "No, čau. Doufám, že takhle nejsme všichni" povídá Lenka. "Pevně věřím tomu, že budeme čtyři". Chvíli jsme si povídali o mnoha tématech, většinou najednou. Neviděli jsme se víc než měsíc, a tak je třeba srovnat hladiny informací.

Dig.

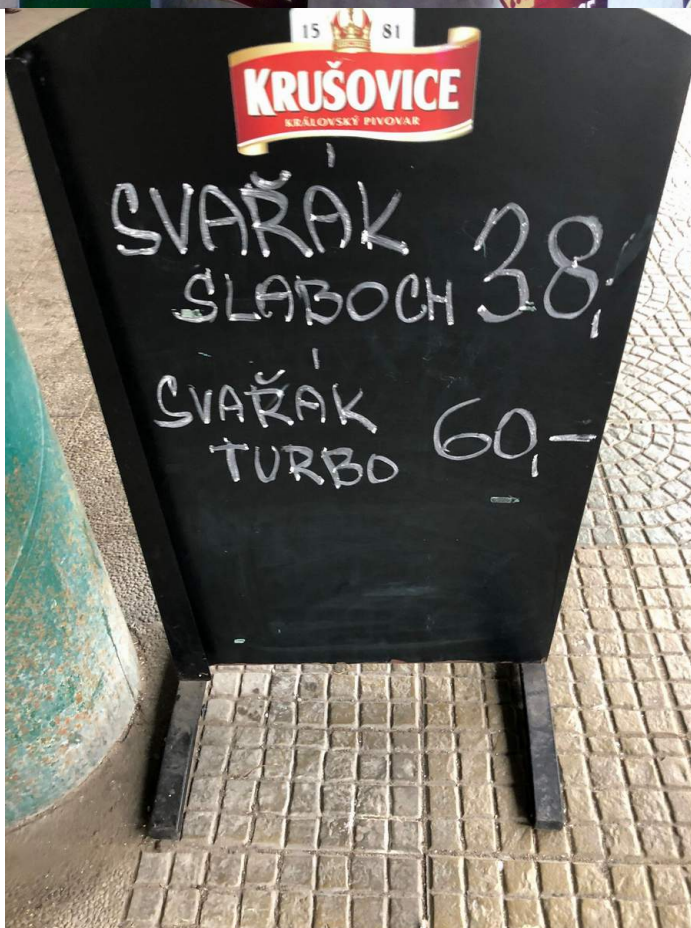
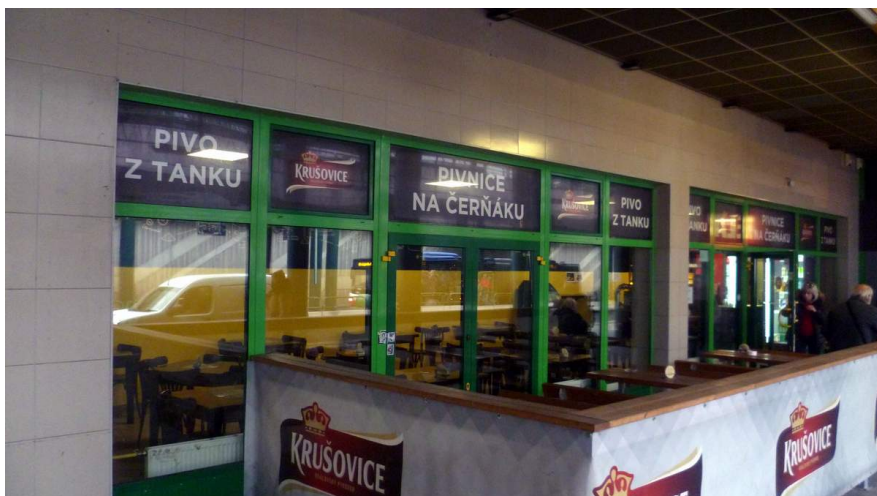
Já jsem přijel asi o 15 min dříve a v klidu si dal kávu a koblihu k snídani. Ještě jsem si zakoupil zrzavý napoj v plechovce a mohl jsem jít na místo srazu. Jis.

A hele, míří k nám neznámá, zarouškovaná postava, ale já ji po krátké chvílce poznávám. Je to Jirka. No sláva. Lenka ho nepoznala. Ne proto, že by byla nějak méně důvtipná, ale jednoduše proto, že ho nikdy na živo neviděla. Vloni se na výpravách úspěšně mýjeli. Potřásl si ploutví a pak nám Jirka v kostce vypověděl, jak je to s Kachnou. Jen na okraj, jsou spolu kamarádi, a navíc kolegové v práci. A hele, přichází Standa. Toho Lenka poznala. Není tak úplně ztracena. Nevíme nic o Hynkovi, a tak jsme dohodli, že počkáme ještě jeden vlak a potom půjdeme dolů na autobusák.

Hmm, nikdo další, a ani žádný telefonát. Tak jdem.

Tak, jak to skoro všude znám, protože se mnou osud neskutečně posunuje, tak tady jsem ztracen. Párkrát jsem tu byl, ale to bylo na Ikea bus, který má tolik reklam a šipek, že ho nenajít prostě nejde.

Sešli jsme po schodech a hele jaký tu mají podnik. Těch židlí. Dokonce pípa. Tohle vědět, byl by sraz tady. Tak to jen tak pro příště.

Nástupiště jsme našli hned. Naštěstí bylo ve směru našeho pohybu a pár metrů za koncem lokálu.

Podle místních hodin by to mělo jet za chvíli. A opravdu. Stačilo se jen trochu rozkoukat a bus je tady. Nastoupili jsme, koupili si jízdenky na konečnou do Ml. Boleslavi, usedli a za chvíli jedeme.

Za okny je šedivo a nevlídno. Tady je fajn. A zase probíráme všechno možné, hodně toho na sebe naprášil Jirka, probrali jsme aktuální politiku i právě začínající válku mezi Ruskem a Ukrajinou, a přestože jsme to neprobrali všechno, je tu autobusové nádraží v Boleslavi.

Vystoupili jsme a sháníme se po spoji, který nás doveze do úplného cíle tohoto přesunu, tedy na začátek dnešní trasy.

A máme ho. Značení stání i autobusů je tady normální, a tak nedá žádnou práci se tu vyznat. I když je část nádraží obehnána plotem a kdosi se tu rejpe v asfaltu.

Na přestup máme 10 minut. Nevíme, co se zbývajícími osmi. Jsme sice pod střechou, mimo ni aktuálně prší, ale dost tu schází teplo. Ukázalo se však, že ani osm minut je málo na to, abychom se nějak výrazně posunuli v hovorech.

A přijíždí bus. Nastupujeme, nákup lístků, zde vyvolal nějaký mumraj Jirka...

Dig.

Bohužel jsem neměl drobné tak pan autobus dělal ramena, ale pomohl mi náš velký šéf. Ještě mu dlužím 20Kč.

Jis.

... a za chvíli jedeme. Jakmile jsme opustili nádraží a zatočili za roh, Lenka poznala, kde je. Táhle je totiž podnik se zahrádkou, kde jsme se vloni zastavili na občerstvení. Lenka nezapomněla ani na takový detail, že tam bylo nablito. A to tak, že hodně. Také jí začaly naskakovat další obrázky a krátké děje ze zmíněného průjezdu. Pak jsme to na kruháku sekli doleva a byla ztracena. Já vím kde jsme, kam míříme a kudy pojedeme. Není to nijak složité. Projížděl jsem tudy mnohokrát a není tu nějak přehnaně cest na výběr. Co je však podstatné, že jakmile jsme opustili Boleslav, přestalo pršet. Výborně. Zdá se, že objednávka počasí se právě vybavuje.

Na monitoru nad řidičem se objevil název zastávky, Benátky n.J. – Ovčín, kde budeme vystupovat, se značkou “na znamení”. Nevím jak je to daleko, a tak se zvolna přesouváme k prostředním dveřím a mačkám tlačítko. Řidič zastavil prakticky hned. Tak to byla dost klika. Vystoupili jsme, autobus zavřel a odjel. Nějak se mi to tu nezdá. Pokročil jsem ke štangli s názvem zastávky a jízdním řádem. Hmm, jmenuje se to tu jinak.

Trochu to nechápu. Na monitoru přeci psali, že nejbližší zastávka je ta naše. Kdo že je dopravce? COŽE?!! Arriva? To snad není možné. Že jako vlakový dopravce nestojí za nic, a kdyby to nebylo smutné, bylo by k smíchu, to nám minulou sezónu několikrát předvedl. Ale že jde nezvládnout i autobusy?

Standa uchopil telefon, otevřel Mapy.cz a řekl, že se nestalo nic hrozného, že od zastávky jsme asi kilometr a půl. To dojdeme.

Vyrazili jsme na cestu. Vlastně první metry této výpravy. Jakže se jmenuje? Mimořádná? Začíná být poplatná svému názvu. Jdeme po silnici, nadvojičkovali jsme se, každá dvojice se mezi sebou baví a někdy se pokouší do hovoru zatahnout i druhou dvojici, což se velmi dobře daří. Za pár stovek metrů dal Standa pokyn k přelezení silnice a odbočení do pole. Cesta vede terénem a je souběžná se silnicí.

Já jsem spokojen. Nemusíme se mrcasit mezi autama. Nejezdí jich moc, ale když můžu, rád zmizím ze silnice. Jde se podstatně lépe. Už proto, že můžeme rozpustit dvojice a udělat diskusní řadu. Kolem je šedivo, ale neprší a je i dost teplo. Minule jsem o tom psal, že jde o ponuru scenérii. Tahle je vylepšená o vodu. Nejen že je ji na poli o dost víc, než by si místní hospodář přál, ale zdá se být součástí řeky Jizery, která je pár desítek metrů od nás.

Lenka je nadšená, že se jí podařilo trefit její název. Mám na jazyku pár jedovatostí, ale když vidím její radost, rozhodl jsem se jí to nekazít.

Co je hloupé, že tu vodu máme také v cestě. Chvilku jsem vybíral kudy to zdolat. Vody není moc, ale terén je bahnitý a měkký. Tedy lze předpokládat, že pokud to zdoláme skokem, v místě došlapu se o hodně propadneme a budeme mít bahno všude a možná i mokro v botech. Což na začátku výpravy vyloženě potřebujeme. Usoudil jsem, že tady tohle místo by mělo být nejvhodnější pro zdolání vody. Elá... hop! A... dobrý. Došlápl jsem na špičku, a hned se zase odrazil k dalšímu skoku. A jsem na druhé straně. Ale jak to? Mám mokro v botě? Ne sice mnoho, ale přece? Kontrola. Bota je zašpiněná od bláta jen k hraně gumového mohutného vzorku podrážky. Vejš není nic namočeného. Co se to zase stalo?... Aha, už to vidím. Problém je v krytu špičky boty. Je na ní, vlastně byl na ní nality, gumový překryt. Ten je teď uvolněný a trochu plandá. A viditelně mi tam tudy nateklo. Co druhá bota? Hmm, je na tom stejně. No krucinál!!! Nový boty a už jsou děravý. Jak já je vlastně mám dlouho? Tenkrát jsem je koupil v Lidlu v Bratislavě. Od té doby se jim říká Slovenské pohorky. To bylo v roce... 2012? No, dost to letí.

Lenka šla skoro v mých stopách a také vodu zdolala. A později také signalizovala zásadní poškození obuvi. Pak skočil Standa. Velmi šikovně a elegantně. A Jirka? Zastavil se, koukal na nás, a pak se rozhodl, že toto vodní nadělení obejde po přilehlém poli. Ano i tuto myšlenku jsem zvažoval, ale pak ji zavrhl, protože jsem se necítil na to vyorávat první jarní brázdu. Na první pohled bylo patrné, že zemina na poli je tak akorát dobře mokrá, aby velmi lepila. Snažil jsem se Jirku od jeho nápadu odradit, ale rozhodl se pro jeho realizaci. A dopadl přesně podle očekávání. Během chůze po oraništi se mu na podrážkách udělaly mocné

bahnité bačkory. No, nechtěl bych je tahat. A nechtěly ho opustit ani když oranici nechal za zády. I vizuální stránka byla dost tristní.

Po asi kilometru dnešního výšlapu je zašpiněn tak, že se to nikomu z nás nepovedlo za celou výpravu.

Dig.

Jsem byl rád že jsem neměl mokro v botě, bláto se chůzí samovolně uvolnilo.

Jis.

Pak se nám naskytl romanticko ponurý obrázek

Jo, vypadá to jako na výborné lokaci pro hororový film. Fotíme to, povídáme si o tom, a přidáváme všelijaké směšnosti, zatáčíme spolu s

cestou a před náma je továrna.

Vypadá velmi dobře. Budovy jsou opravené, kolem je pořádek, má to i červený komín, který se používá.... jako nosič GSM antén... a píšou tam cosi o družstevnění.

Znáte? Víte? My

ano.

Jsme v

a zde je

největší český a hodně velký evropský výrobní závod na vše co se týká tekutých ohřevů a rozvodů tepla. Vyrábějí tu kotle, některé složité armatury, tlakové nádoby a jiné části, bez nichž se teplo nedá vyrobit a dopravit. To je jedno z místních nej. A to všechno ve vesnici se sedmi barákama a zříceninou hradu.

Přes ulici je moderní pokračování. Velká, nízká, částečně plechová hala. Tak tady to všechno vzniká. Pro nás je podstatné, že nad tím vším majestátně stojí zbytky kdysi mocného hradu. A tam jdeme.

Cesta k objektu není nijak zajímavá. Prostě po silnici. Až ke konci jsme z ní uhnuli na místní vyhlídku s lavičkou. Výhled je zde celkem pěkný. Pokud si odmyslíme výrobní halu hned pod námi. Dál se jde roštím. Oficiální cesta k hradu neexistuje. Nechápete? Je to prosté. Při přípravách této výpravy jsem natrefil na několik nejasných poznámek, že hrad stojí na soukromém pozemku. Ne, že hrad sám je soukromý, ale pozemek pod ním. A proto je hrad nepřístupný. Asi to tak bude. Ale už jsme tady a nikoho nezajímáme

Dávám Lence přečíst materiály, které jsem o hradu dohledal. Když to tu kdysi fungovalo, muselo to být velkolepé.

Lenka dočetla, Jirka se změnil z kamzíka s foťákem kolem krku zpátky na skoročlověka, postáli jsme, v duchu se poklonili tvůrcům, stavitelům a provozovatelům. A pomalu půjdeme k místnímu kostelíku/kapličce. Je odtud vzdušně tak 100 metrů.

No, i tohle je velmi letité.

Na rozdíl od hradu byl tady pouze jediný majitel a provozovatel, má se na mysli církev, a tak je zařízení dodnes v provozu, a co víc, je pěkně zrenovované. Co je pro nás podstatné, mířím sem hlavně kvůli předpokládaným lavičkám. Jsou tu. Nepotřebujeme vůbec odpočívat po tak náročném pochodu a průchodu hradem. Táhne nás sem dokončení svačinky, která vypukla v autobuse. Lenka se vytasila s mňamkovou krabičkou. Že prý napekla... v supermarketu. No, já myslím, že je úplně jedno, jestli se s tím patlala ona, nebo je to výtobytek. Podstatné je, že to chutná.

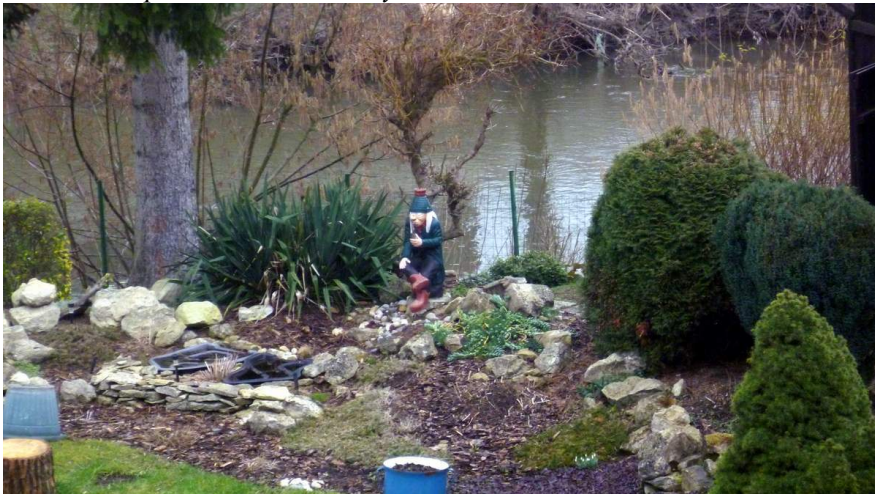
Zabrali jsme lavičky, Lenka podruhé otevřela krabičku. A přestože je klidná obloha plná mraků a bezvětrí, prohnalo se tímto malým prostorem obrovské tornádo. Bralo všechno... z krabičky. Ačkoli jsem byl úplně blízko, zkáže se mi nepodařilo zabránit. Krabička je prázdná. Ale cítím takové krásné sladko v tlamě.

Tak pomalu půjdeme. Je půl dvanácté, do Benátek je to kousek, když půjdeme pomalu, budeme tam akorát v době oběda.

Obešli jsme hrad, sestoupili na cestu vinoucí se podél řeky, zastavili se u zvoničky

a pak se vydali po proudu. Cestou jsme probrali záplavové zóny a nemovitosti postavené kolem řeky,

shlédli a okomentovali nezvyklé parkovací zařízení na jedné ze zahrádek, probrali malý krytý bazén na další ze zahrádek a přibrzdili v objektu místní loďnice. Mají to tu velmi pěkné.

Postavené/opravené, pevné stánky na občerstvení, velká hlavní budova, místo pro stanování, a široko daleko nic. Pěkné.

Další pout' byla do kopce. Sice prudkého, ale nic dramatického. Jeden by se z toho nepos... Ale pos... se jini

Vyloupili jsme se v Benátkách na východním okraji. A hele, hospoda. Při přípravách jsem v mapě našel jen jednu, která vaří. A tahle to rozhodně nebyla. Průzkum.

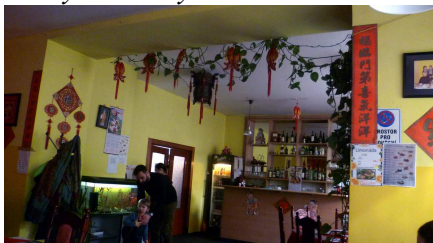
Tak nic, je to jen nálevna. Ale hned za ohbím silnice vykukuje další štít. A to je ta hospoda, co byla na mapě. Vypadá trochu opuštěně. A už jsme u ní a víme proč. DNES ZAVŘENO je napsáno propiskou na hranatém papírovém tácku a zevnitř zastrčeno za sklem. Nevadí, obejdeme náměstí, které začíná asi za 50 metrů, a to by bylo, abychom na nic nenatrefili.

Nenatrefili. Náměstí jsme obešli, mají ho pěkné, krásně upravené,

čistě, ale hospoda žádná. Jen v koutě na SV je hotýlek a v něm restaurace. Bohužel čínská. Já za sebe bych chtěl českou. Jednak bych si dal točené pivo, ale i grog (nějak mě dneska trápí kašel víc, než je poslední dobou standardní) a také mám chuť na knedlíky. To neznamena, že bych si občas nedal čínské jídlo po česku. Tak dobrá, nakonec smažené rýžové nudle mívají dobré a jsem schopen sám sebe přesvědčit, že na ně chuť mám.

Vcházíme do restaurace. Nic převratného, česká hospoda vyzdobená čínskými motivy.

Zaujali jsme místo u čtyřmístného stolu, odstrojili se, udělali si pohodlí a začali se studiem zalaminovaného jídelního lístku. A ano, mnou předpokládaný pokrm tady mají. Lence se zalíbila jakási polévka a klukům cosi stejného, jen si to jeden dal s tatarkou, druhý bez. Ani u nápojů nezklamali. Pivo mají, ale jen lahvové. S Lenkou jsem si dal černého Kozla s tím, že se nemůže stát chuťová nelibost.

No, nejelo mi. Takže může. Pak nám postupně přinesli objednané.

Podle intervalů soudím, že mají jednoho uhoněného kuchaře a nestíhající mikrovlnku. Navzdory tomu byl můj pokrm v pořádku s očekávanou chutí a o chlup větší porcí, než jsem zvyklý z Prahy. Ani ostatní neprojevili zásadní odpor proti pozřenému, a tak zcela nenápaditě platíme a odcházíme. Jako jo, najedený jsem, ale hodně mi chybí takové to spokojeno při odchodu hospody.

Dig.

Ano restaurace mě překvapila jak cenou, tak i to že jsem neměl zaživačí potíže po tatarce, posezení na porcelánu proběhlo až v klidu doma.

Jis.

Tak, co dál? Mám vymyšlené Městské muzeum, kde vyjde najevo, jak to tady mají s tou významnou osobností, která zde působila v době vlády Rudolfa II. Také je tu zámek, ale nikde jsem se nedozvěděl nic o něm. Tak tím začneme. Je v opačném koutě náměstí než čínská restaurace, ve vzdálenosti přibližně 200 metrů. Jsme tam hned.

Přicházíme parkem. Je pěkně upraven a uklizen. Jen mě zaujaly kmeny některých stromů. Jsou na nich černě namalovány nějaké větší zvířecí stopy. Ale nezajímá mě to natolik, abych se tím zabýval.

Prošli jsme průjezdem a vešli na nádvoří. Aha, tak ano, mají to tady fakt pěkně.

A už rozumím tomu, proč na internetu není ani stopa po možnosti zámek navštívit. Je zde městský úřad. A ještě něco. Muzeum hraček? Vlastně jo. V mapách to píšou. No nic, půjdeme najít Městské muzeum.

Už už opouštíme průjezd, když se k nám přidal starší pán. Velmi vitální

a upovídáný. Ptal se nás, jestli to tu známe. Pak rozvinul teorii o volně pobíhajícím medvědovi v zámeckém parku. A ať si všimneme, jaké stopy zanechal na kmenech stromů. Jasně! Ted' to do sebe zapadlo. Oni tady dělají blbiny. Ihned jsem se o pána začal zajímat. Pokračoval ve výkladu, že prý na dalším stromě jsou беруšky. Určitě původem z Černobylu. Proto jsou velká jako bota průměrného muže. To záření je fakt hrozná věc. Oponoval jsem mu, že se mi to s tím Černobylem nějak nezdá. Tyhle bych tipnul někam k Fukušimě. Z Černobylu by měly určitě dvě hlavy. Na každém konci těla jednu. Pána jsem na malinký okamžik vyvedl z konceptu. To však úplně stačilo k tomu, aby k nám změnil přístup. Začal nás lákat do muzea hraček. Řekl jsem mu, že chceme Městské museum Benátek. Odpověděl, že má ještě zavřeno, ale to muzeum hraček... a exponáty až z doby kolem roku 1900... Teda je šikovnej. Tak jo, půjdeme se kouknout, když to, co jsem naplánoval nefunguje.

Neudělali jsme špatně. Je toho hodně na poměrně velké ploše, a hlavně z celého světa. Značně zastoupené je Japonsko. Také je tu mnoho exponátů, které vyráběl sám osobně. Má můj obdiv. Také se zmiňoval o nějakých velkých výstavách a dalších hračkách mířících sem. A samozřejmě jsem velmi přešlý z toho, že tu má hodně hraček, se kterými jsem si před pár lety hrál já. Ted' už si s nimi nehraju. Nemám na to čas...

Dig.

Ten starší pán mne dost zaujal, nejen, že byl výřečný a vitální, ale byl i vtipný a občas jsem nevěděl, jestli to myslí vážně nebo nikoliv. Ani bych mu nezazlíval, kdyby to museum v Benátkách, kam jsme chtěli jít původně, bylo otevřené a on v rámci "konkurenčního boje" o zákazníka nás nalákal do svého muzea.

Sar.

Ukončím to tím, že přes možnost, že i vám dost nevybíravě připomene, že pamatujete přesličky a plavuně na Václaváku, vám návštěvu doporučuji.

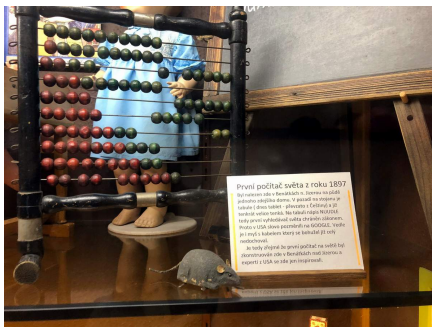
Dig.

Ano pán byl jako kouzelný dědeček, ale fotit se nechtěl. Ale to měl smůlu.

Jis.

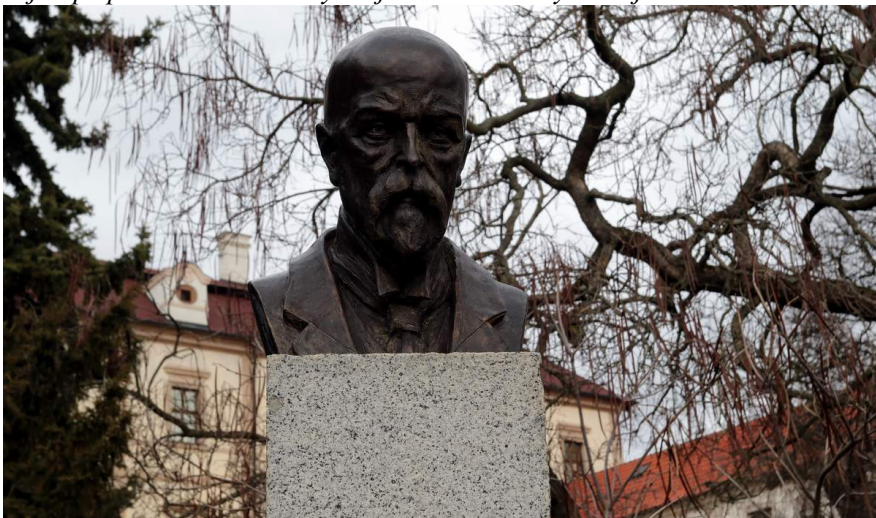

Rozloučili jsme se a šli si prohlédnout park a vyhlídku na město a okolí. A taky jsem ostatním povyprávěl, jak je to s tou osobností. Vy už to víte? No, já si myslím, že nevíte. Není to zrovna známé. Tak ta osobnost je Tycho de Brahe. Hvězdář a astronom jeho císařské výsosti Rudolfa II. Ano, ten, o kterém se traduje, že zemřel u císařské tabule, kde se “vyvalil bokem”. Podle historiků je to krásná legenda. Avšak výzkumy ukazují, že to mělo být jinak. Podle nálezů a důkazů nalezených v hrobce jej měl někdo úplně obyčejně probodnout nějakým větším ostrým předmětem s oboustrannou čepelí. Spekuluje se o obyčejném přepadení. Avšak znalci zbraní poukazují na to, že dýka s oboustranným ostrím byla pro obyčejné lapky a zloděje nedostupná. A tedy se přiklání k atentátu. Kdo a proč by měl zájem o skon tohoto vědce se už asi nedozvíme. Pravda, jeho vědecká činnost mohla být nepříjemná mnoha lidem. Od pouhé konkurence až po církevní fanatiky. Připomeňme si, že tenkrát byla Země placatá.

Ted' se jim tady po něm jmenuje ulice a určitě i nějaká škola, nebo něco podobně státního. Zde v parku není ani náznak, že by tu kdy byl nějak připomenut. Zato tady mají sochu Masaryka. A ještě ne celou.

Na víc, než hlavu asi neměli peníze.

Opouštíme park a scházíme k řece. Tu potřebujeme přejít a dostat se k poslední dnešní atrakci. Jde o kus železnice ve městě, kterým nevedou koleje. A to ani ve větší vzdálenosti kolem. Je to možné? Ale jistě. Jde o vlečku, která se využívala mezi roky 1878 až 2005 a vedla ze Zdětína do místní fabriky dříve známé jako Karborundum. Je to kousek. Než jsme tam došli, začalo pršet. Šlo o dost intenzivní přeháňku. Nelíbí se mi to. Nahoře tentokrát pustili studenou. Jsem sice dobře izolován teplotně i vodovzdorně, ale prší mi na gezicht a to ve mně budí krajní nelibost. Standa reagoval klidně, a s grácií vytáhl deštník, rozevřel jej a galantně zakryl také Lenku. A Jirka? Je za Standou a Lenkou, nevidím na něj. Také tam cosi podniká. Jdeme dál. Hned za mostem přes řeku je odbočka vlevo. Je malinká a jen pro pěší. Navíc je mizerně vidět a musí se kvůli odbočení na ní přejít silnice. Já jsem to udělal, Standa s Lenkou taky, za ně nevidím. Jdeme kousek proti proudu, prudce odbočujeme doprava mezi zahrady. Konečně vidím dozadu. A Jirka nikde. Hmm, proč jsem to čekal? Vydávám se mu naproti. Ten déšť mě opravdu nebaví. Přibližuju se k místu odbočení z mostu. Á, už je tady. Nezachytil jsem to přesně, ale mám pocit, že než zabočil sem, vracel se z opačné strany. Je to úplně jedno. Hlavně že je tady. Tak jdem. A hele, přestává pršet. Tak to jsem rád. Jirka něco vyprávěl o super vodě odolném obleku, ale že se k němu v báglu dalo blbě dostat. A teď ho čeká opačný postup...

Ocitli jsme se v jakési laguně. Na silnici jsou přenosné značky odkazující na povodeň a zákaz vjezdu. Ano, asfaltový koberec je skutečně pár centimetrů nad hladinou a lagunu přetíná. Vůbec tomu nerozumím. Asi za 50 metrů je most. A za dalších 10 metrů je ten železniční, ke kterému jdeme. A jsme tu.

Ano železný příhradový most, avšak pochybuji, že jde o originál z roku 1878. Nejsem sice žádný znalec, ale upoutalo mě, že konstrukce je svařovaná. To v té době byla velmi drahá technologie a nepříjde mi pravděpodobné, že by vlečku k fabrice, už tak dost drahou, položili na dražší most, než by bylo třeba.

Přednesl jsem ostatním, co jsem si pamatoval a co nabízel internet. Když jsem to připravoval, byly mezi fotkami mostu i záběry na informační tabule, a tak jsem se na ně spolehl. A ať koukám, jak koukám, cedule nevidím. Nevadí. Nám to stačilo a vy si to najděte.

No, a to je z atrakcí všechno. Zbývá dojít na autobusák. Je odtud pár kroků.

Jenom jsme tu dost brzy. Ale třeba pojede i jiný spoj než ten, který jsem našel při přípravách.

A jsme tu. A ano, skvělé, jede to za 12 minut. Mezi tím probíráme zažitě, ale i věci z hlubší minulosti. Je 7 minut po plánovaném odjezdu. To

je divné. Znovu jízdní řád – jasně. Zase jsem koukal jinam. Přečetl jsem údaj ze všedního dne. A ona je sobota. Hmm, opravdu to jede až za hodinu. Není nám sice zima, ale stát tady je poněkud hloupé. Půjdeme do hospody. V dohledu jedna je. Na bývalém prvním nástupišti je shluk místních chlapů, a tak se jich ptáme, jak se s tou hospodou má. Řekli nám, že tam nikdo nechodí. Ale jinak asi dobrý. Tak to mi hlava nebere. Doporučili nám hospodu o asi sto metrů dál. Ta je prý v pohodě. OK, necháme si poradit. A dobře jsme udělali. Lokál je celkem pěkný, vzdušný a neruší. Obsluha je v pohodě, dáváme si čekací pivo a zase si povídáme a vyprávíme. A je nám dobře a všechno je v pohodě.

Přibližuje se čas odjezdu spoje. Zakončujeme to tady a přesouváme se na zastávku. Autobus přijel za chvíli, je prázdný, kromě nás nastupují tři další cestující. Vybrali jsme si místo na “čtyřce”, zasedli a hned jedeme. Zase je nám veselo a dobře. A než jsme se nadáli, zastavujeme na konečné na Černém mostě. A máme kliku, akorát přijíždí metro.

No, a je to. Výprava je za námi. Byla velmi lenošácká a nenáročná. I tak jsem spokojen. Dozvěděli jsme se další novinky, někteří, kteří kousek od Dražic měli chatu (ani ne tak chatu, jako spíš chalupu. Sar.) zjistili, co bylo za zajímavosti v těsné blízkosti... Dig.

Epilog:

Navštívili jsme oblast, kam nejezdí autobusy plné turistů, ale bylo tam, co vidět. Byl jsem rád, že jsem tam byl a mohu říci, že mne to bavilo. Sar.

Velmi děkuji všem účastníkům, bylo mi s vámi fajn a těším se na další výpravu. Ta už bude jízdní. Dig.

Celková technická data:

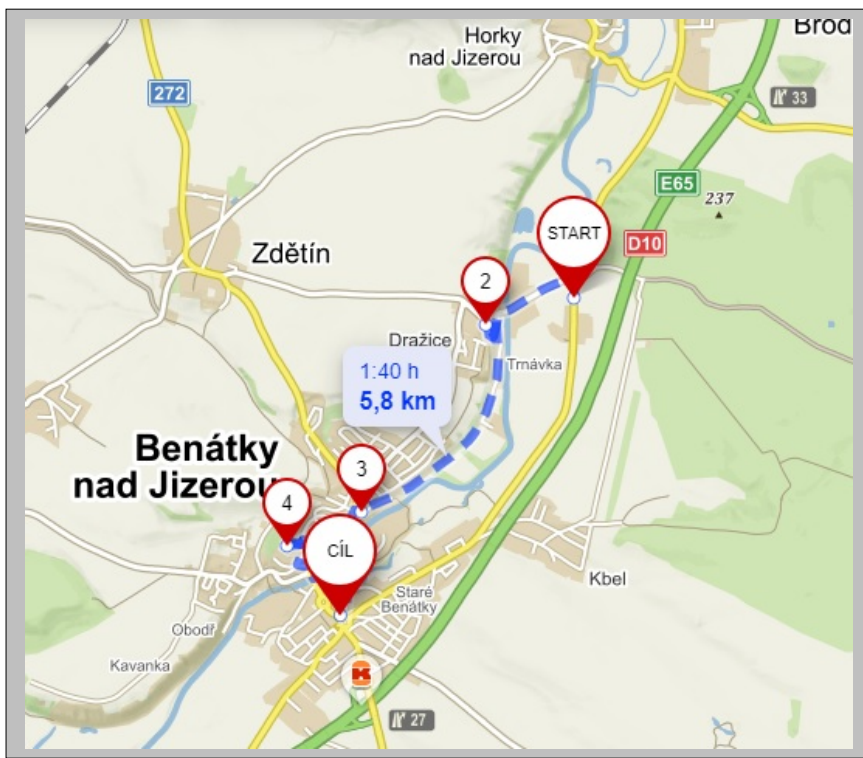
Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři Mimořádní...: Dig, Lenka, Standa a Jirka

6,5 km

Otevírání cest

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Lenka (Lek), Anna (Anh), Irena (Irc), Andrea (Anv), Jana (Jah), Standa (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

JIANG YAN s.r.o.
 IC: 28887093 DIC: CZ28887093
 Na Provaznici 2063/3 Praha 5
 Provozovna : Husovo Namesti 75
 Benatky Nad Jizerou

Mn. Položka	Celkem
Hotovostni položka	39.00C
Hotovostni položka	99.00C
Hotovostni položka	99.00C
Hotovostni položka	109.00C
Hotovostni položka	
30 x 4.00	120.00C
Celkem bez DPH	405.21
DPH 15% (C)	60.79

Celkem: 466.00 Kc

Cislo uctenky: 201613054
 Cas: 26/02/2022 13:12:26 SEC
 Pokl: P1
 Provozovna: 11
 Platba: Hotovostni platba

Dekujeme

RACHOTA BAR

Pražská 70 – Benátky nad Jizerou
 Provozovatel: Libor Koudelka
 IČ: 66068835 – DIČ: CZ7602130965
 Tržba je evidována v běžném režimu EET
 ID provozovny: 11 – ID pokladny: UNIT01

Datum: 26.2.2022 čas: 15:57:39
 Číslo účtu:148735
 Stůl: 6
 Obsluha:Barman 5
 Položka: Mnž Částka

Pízeň 12 0,5l	2,00	88,00
Gambirinus 1l 0,5l	1,00	33,00
Sládkova volba 0,4l	1,00	40,00
Grog	1,00	42,00

TOTAL, CZK: 203,00
 TOTAL, EURO: 8,12

bez DPH:	DPH:	vět.DPH:
0,00	0,00	0,00
DPH21%:	0,00	0,00
Součet:	0,00	0,00

TOTAL: CZK Sebou 203,00 203,00

Děkujeme Vám za návštěvu.

ARRIVA STŘEDNÍ ČECHY S.R.O.
 Pod Hájem 97 267 01 Kralův Dvůr
 IČ:25620886 DIČ:CZ699001947
 PRAŽSKÁ INTEGROVANÁ DOPRAVA
 Použiti se řídí Tarifem PID
 26.02.2022 16:23 pásma 4869
 Platí pro 5 Kč www.pid.cz
 cena včetně 10% DPH
 Doklad dle zákona 235/2004 Sb.

ARRIVA STŘEDNÍ ČECHY S.R.O.
 Pod Hájem 97 267 01 Kralův Dvůr
 IČ:25620886 DIČ:CZ699001947
 PRAŽSKÁ INTEGROVANÁ DOPRAVA
 Použiti se řídí Tarifem PID
 26.02.2022 16:23 pásma 4869
 Platí pro 5 Kč www.pid.cz
 cena včetně 10% DPH
 Doklad dle zákona 235/2004 Sb.

ARRIVA STREDNÍ ČECHY S. P. O.
Pod Hájem 97, 267 01 Králův Dvůr
IČ: 25620886 DIČ: CZ699001947

ARRIVOVANÁ DOPRAVA
ARRIVA STREDNÍ ČECHY S. P. O.
Pod Hájem 97, 267 01 Králův Dvůr
IČ: 25620886 DIČ: CZ699001947

PRAŽSKÁ INTEGROVANÁ DOPRAVA
Použití se řídí Tarifem PID
26.02.2022 09:40 pásma: 7
100315 9881 4640 7542
V pásmech P.O.B platí 30 minut
nebo O.B.1 nebo B.1,2 60 minut
vč. 10% DPH/dle zák. 235/2004 Sb.

ARRIVA STREDNÍ ČECHY S. P. O.
Pod Hájem 97, 267 01 Králův Dvůr
IČ: 25620886 DIČ: CZ699001947

ARRIVOVANÁ DOPRAVA
ARRIVA STREDNÍ ČECHY S. P. O.
Pod Hájem 97, 267 01 Králův Dvůr
IČ: 25620886 DIČ: CZ699001947

PRAŽSKÁ INTEGROVANÁ DOPRAVA
Použití se řídí Tarifem PID
26.02.2022 08:52 pásma: B, 1
100412 9547 4648 8342
Platí pro 6 pásem 150 minut.
60,0 Kč www.pid.cz
cena včetně 10% DPH
Doklad dle zákona 235/2004 Sb.

© Hell's Tour_{club} 2022
Dig, Jis, Sar.
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz